Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Fiilor, fiilor străjeri în calea Mea, Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, iar voi sunteți cei ce-Mi faceți primirea. Deschideți cartea, măi fiilor, și așezați-Mi în ea cuvântul. Vă dau întărire, vă dau alinare, vă dau nădejde, vă aduc din cer, iar voi fiți sprijinul Meu ori de câte ori Eu vin să Mă așez cuvânt pe pământ. Mi-am făcut cale ca să vin, și Mă sprijin cu voi, și se sprijină cu voi și cei care au venit și au bătut ca să intre și ei ca să le fiu și lor Dumnezeu și Păstor, și amintesc acum de vremile de încercare când le spuneam ucenicilor Mei, și la cei ce Mă auzeau grăind acum două mii de ani, și spuneam*: «Fericiți sunt și vor fi cei ce nu se smintesc întru Mine!».*

O, câtă statornicie le trebuia celor ce rămâneau pe cale cu Mine, măi fiilor! O, câtă statornicie le trebuie și acum celor ce și-au ales să creadă și să poată pune peste ei cuvântul Meu de facere a omului și de păstorire mereu apoi peste pașii lor mereu, mereu!

Fiilor, fiilor, la fel și azi spun, că-i vreau fericiți pe cei ce au crezut și cred venirii Mele cuvânt pe pământ și statul lor lângă Mine și lângă voi ca să le fiu Păstor, dar și voi să le fiți, mereu, mereu să le fiți, de lângă Mine, fiilor. E zi de sărbătoare și vin Păstor la voi, și la poporul cel credincios ca și voi, și spun ca și atunci: Fericiți cei ce nu se smintesc întru voi, iar cei ce nu se smintesc rămân până la sfârșit, iar cei care rămân sunt cei fericiți dintre cei care vin și nu rămân până la sfârșit cu Mine și cu voi.

Omul se răcește de Dumnezeu odată cu îngăduința spre păcat, iar păcatul îi ia păsarea și-i dă slăbirea de suflet, și nu mai are omul plăcere și iubire pentru Dumnezeu, pentru sfințenie, pentru viață curată și ascultătoare. Voia omului se face zid între el și Dumnezeu și e ca lovitura care se întoarce, o, și nu știe omul să spună ca David, care zicea: *«În Dumnezeul meu voi trece zidul»*, iar dacă nu știe să spună așa, el se îndreptățește pe sine și se unește cu voia sa, și va suferi așa, săracul, și toate aceste dureri se nasc peste el din duhul îngâmfării, din lipsa dragostei, o, fiilor.

Iubirii îi trebuie răbdare, și mai ales ascultare. Iubirea vine spre om din toate laturile, și din față, și din spate, și din părți și-i spune lui: *„nu fă așa, nu fă asta!”*, și e bine să se obișnuiască omul să-și spună*: „da’ ce mă cred eu că sunt ca să vreau așa sau așa?”*, și trebuie să-i convină lui veghea care are grijă de el, și să creadă aceasta.

Când omul este el înăuntrul său, se cunoaște aceasta, se cunoaște că nu ascultă, că nu lucrează cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu în el, căci este el, omul, iar omul este om și atât. Când Dumnezeu este în om e frumos omul, și-i face și pe alții ca și pe el, frumoși, blânzi și smeriți cu inima ca Dumnezeu, luminoși, liniștiți, mulțumiți, și așa lucrează cel cu Dumnezeu în el, ca omul cârmuit de Dumnezeu.

Omul se crede în stare când vrea ca el, când este nemulțumit, neiertător, cârtitor, lipsit de duhul frăției. O, fiilor, păstrați-vă dulce inima, căci dacă ea nu e dulce voi nu sunteți frumoși, nu luminați în jur, iar Eu am spus la ucenici: *«Voi sunteți lumina lumii».* Lipsa Mea din voi, a luminii, vă întunecă și sunteți în întuneric, chiar și dacă strigați la Mine din întuneric. O, Eu nu trebuie să fiu strigat, ci doar primit să stau în voi, doar prielnic să-Mi fie în voi, și totul e pentru Mine în voi, iar vouă vă este toată pacea, fiilor.

O, cine nu Mă păstrează în el, acela Mă dă afară și stă el în el și Mă pierde, așa cum M-a pierdut Israel, care M-a dat de la el. Vă aduc sub glasul Meu pe toți cei care credeți căutând spre izvorul gurii Mele, și vă învăț pe toți să fiți statornici în iubire și să nu Mă dați de la voi, că toți oameni s-au despărțit de Dumnezeu prin lucrarea voilor lor de zi cu zi, o, fiilor

păstoriți din cer. O, dacă voiți să vă conducă Domnul trebuie să arătați tot timpul bunăvoința că vreți, că vă țineți de cuvânt apoi, iar când voia voastră se întoarce pic cu pic împotriva voastră, e bine să înțelegeți deslușit că nu vă ajută cu nimic voia voastră, că vă lovește cu lucrarea ei apoi, și iată tot răul și-l lucrează singur omul.

Fiilor, fiilor, învățați să nu pieriți. O, fiilor, învățați să fiți statornici prin lepădare de sine. Ea este iubire în voi. Lepădarea de sine asta înseamnă: să-i dai celuilalt prețuire și preț, chiar dacă pe deasupra lui îl vezi neplăcut ție. Tu însă nu știi cum este el la Dumnezeu cu cele dinăuntru ale lui, iar când îl disprețuiești pentru tine însuți, tu nu ești al lui Dumnezeu, Care iubește și iartă iubind și prețuind.

Omul se cainã când nu-i place ceva sau cineva, când îl nemulțumește ceva, când nu-i ajunge cum se simte. O, nimic să nu ai pe cel ce te întristează sau te lovește, și adu-ți aminte, fiule, o, adu-ți aminte cu umilință cât de mult ai greșit și tu față de Dumnezeu și de semeni, și învață să cunoști când vin spre tine cele ce ai făcut și tu, iar dacă rabzi prin iubire îți iartă Domnul pe ale tale, și Domnul iartă dacă și omul iartă pe cel vinovat lui, că altfel zadarnic ar spune el: iartă-mă, Doamne!

Fiilor, fiilor, nu omul trebuie să aibă nemulțumiri și pretenții, ci Eu ar fi să am pretenție la el, ca să fie ca Mine, nu ca el pentru nemulțumirile lui. O, nu așa, și iată, nu știe omul ce este Dumnezeu și ce este omul. E mai bine ca Dumnezeu, e mai mare Dumnezeu, omule, nu tu. O, nu tu să ai pretenție la El, ci El la tine, căci El a făcut omul, nu omul pe Dumnezeu, și iată, când omul se lasă spre nemulțumire și spre tulburare apoi, el nu mai înțelege nimic, decât ca el, ca tulburarea lui, și omul nu poate decât ca el, iar pe pământ e diavolul ieșit din plin cu toate ale lui, slăbindu-l pe om spre ele, căci omul este pe pământ și stă lipit de pământ, și nu de cer, o, și pe pământ e greu fără cer.

Fiilor, fiilor, credința și răbdarea și iubirea vin de la duhul umilinței din voi, iar fără el nu poate omul nimic bun, nimic veșnic. Viața cea fără de sfârșit înseamnă sănătatea mereu a sufletului și a lucrărilor lui. O, nu vă ascundeți de cei ce vă știu boala, că mult mai ușor vă este văzută boala când vă ascundeți în voi cu cele nevăzute pe dinafară. Sunteți cunoscuți de doctor când vă ascundeți, și se întristează doctorul pentru nevindecarea voastră.

O, dați-vă vindecării ca să nu rămâneți nevindecați! Nu stați cu moartea în voi făcându-vă că n-o cunoașteți. O, auziți glasul Meu ca să fiți vii, nu morți, că mulți din voi nu ascultați frumos de voia Mea în voi. Lazăr M-a ascultat și s-a ridicat la strigarea Mea, după ce a adormit și a stat patru zile adormit. El însă era adormit, iar Eu doar l-am trezit, și la glasul Meu i s-a dezghețat sângele și i s-a încălzit și numaidecât s-a ridicat. Le-am spus la ucenici: *«Lazăr a adormit».* Ei însă n-au înțeles, și ca să înțeleagă ce le-am spus, a trebuit să le spun că Lazăr a murit. Le-am spus: *«Mă duc să-l trezesc»,* și l-am trezit din adormire, așa cum îi voi trezi pe toți cei care au adormit împăcați cu Mine, curățiți de moarte și pregătiți pentru înviere la strigătul Meu de peste ei.

Am spus vouă aceasta ca să știți ce este moartea, și ce este adormirea cea cu nădejdea învierii, și vă rog, fiilor, pe toți cei care Mă știți adevărat în acest cuvânt venit, vă rog feriți-vă de moarte, de voia voastră, care vă desparte cu zid între voi și Dumnezeu. Învățați să spuneți cu adevărat: *„În Dumnezeul meu voi trece zidul”.* Fără nici o proptea veți putea, numai să nu iubiți moartea, măi fiilor. Iubirii căreia îi trebuie proptele, o, ce mai poate ea? Nu poate ea așa pentru Dumnezeu, și poate numai pentru cele ce pier odată cu omul care nu-L iubește pe Dumnezeu după porunca vieții, după porunca iubirii pentru cei ce iubesc având-U-L pe Domnul de iubire cu totul, iar altfel nu poate iubirea. Când ajungi să-ți meargă în cârje iubirea, o, ce mai poți atunci să faci cu ea? Mai poți tu atunci?

Iată, fiilor, prin iubire poate cel ce poate, iar fără ea n-are omul putere, și e plin de neputință fără ea. Toți creștinii ar vrea să aibă o siguranță că Dumnezeu nu-i părăsește la vreme de dureri, și dau ei să-și facă rost de proptele cum îi duce capul, de daruri spre Domnul,

dar când iubirea între om și Dumnezeu caută să-și facă proteză ca să nu se șubrezească ea, și ca s-o aibă omul de partea lui, o, nu se poate așa cu Dumnezeu, nu e ca între om și om împuterniciri scrise ca să aibă omul siguranță și milă și îngrijire, și numai cei ce au simțit îndrăgostirea pentru Mine, numai aceia au avut putere pentru iubire, și prin ea n-au pierit ei.

Când vreun fiu hrănit de Mine din cer se ridică apoi și-Mi stă împotrivă plecând, și arătându-și așa împotrivirea, o, Eu nu fac tot așa, nu-i stau împotrivă, îi dau drept să-și aleagă, îl mai rog apoi să nu se joace cu Dumnezeu și cu viața, și îl las apoi din mână, căci sunt umilit înaintea omului mare asupra Mea, și așa se înțelege deslușit că toți cei care M-au părăsit nu M-au primit de Făcător al lor oricât de mult le-am stat la picioare, ba s-au și nemulțumit de Mine și de felul lucrului Meu, și toate din pricina trufiei omenești, cu care omul este mult prea învățat, chiar dacă lui nu-i iese așa socoteala ca să știe aceasta, iar cel ce știe, acela este om sfânt, eliberat de sine, așa cum sunt cei ce vin după Mine cu adevărat, și nu pentru o vreme.

Fiilor, fiilor, cel ce a venit și a bătut ca să-i deschid lui, o, ar fi trebuit să-Mi dea Mie inima și simțirile ei, ca să nu rămână el așa cum a venit, așa cum a fost, așa cum sunt oamenii toți, trufași, răzbunători pentru ei înșiși între ei și cei din jurul lor, o, și ar fi trebuit să caute cu orice preț să nu Mă piardă de Dumnezeu al lui și să nu-Mi ia locul peste viața lui pentru cârmuirea ei prin inima lui și a simțirilor ei, căci cel ce face așa nu Mă mai alege, nu Mă mai ia de Dumnezeu al lui, și se face mare el peste el pentru viața sa, și așa Mă dă de la el, și așa Îmi strâmtorează pic cu pic locul Meu din el, nemulțumire după nemulțumire pentru felul în care Duhul Meu l-ar lucra pe el pentru statura lui, nefăcută până să vină la Mine, o, și-Mi face apoi mersul Meu greu pe pământ, și numai mersul cu diavolul îl știe omul, fără să știe că asta știe, săracul de el.

O, ce mai ești tu, creștine nemulțumit, dacă nu ai dragostea ca să te țină ea legat de Mine și de frați cu orice preț pe care l-ai da? O, aluatul fățărniciei e prea subțire ca să-l surprindă în el omul și să se ferească de acest vierme veninos de suflet și de putere de suflet, iar păcatul acesta îl trage pe creștin de pe calea cea cu Dumnezeu pe ea pentru cârmuirea vieții lui.

O, n-au oamenii cârma vieții, n-au. Ei umblă în gol și merg în gol când merg, când dau să se încânte cu câte sunt pe pământ făcături omenești, și cu care ar putea omul să se îndeletnicească între oameni. Omul ține minte răul și tot strânge în el și-i tot lucrează gândul și crește duhul lui satana la cârma lui, și nu mai este frumos omul, o, și numai așa este omul pe pământ, om muncit de duh străin de Dumnezeu.

O, fiilor, în această lucrare de cuvânt, cu școlari la învățat ca la școala de pe pământ, sunt dintre cei cărora nu le place cartea, nu le place de învățător, nu-l iubesc, nu-l primesc, nu-l ascultă, dar să ajungă mari și tari toți doresc, toți, dar fără de merite, fără de muncă, fără de iubire de meserie.

O, fiilor, cel ce nu este curățat de lume nu este potrivit să-L sprijine pe Domnul. Statornicie să ai, înseamnă să nu cârtești niciodată că-i greu, să nu-ți strângi nemulțumiri ca fățarnicii, să nu ai dorințe aparte, să nu fii ascuns, căci ascunderea de frați înseamnă despărțirea de frați, și apoi răsplata, pierderea fraților și întoarcerea la cele vechi, de care te-ai despărțit pentru Hristos.

Numai cei neamestecați cu lumea, numai cu ei și pentru ei pot Eu, Domnul. Ei învață de la cămilă. Pe ea răsăritul de soare o prinde îngenuncheată ca să-i poată potrivi și așeza stăpânul ei povara pentru călătoria și lucrul zilei care începe, și așa începe ea ziua, pe genunchi, și tot așa o și sfârșește, îngenunchind sub mâna stăpânului ei ca să-i fie ridicată povara, o, și câtă credincioșie arată ea stăpânului ei, și câtă slujire cu supunere!

Fiilor, fiilor, în ziua aceasta de sărbătoare pentru Ioan, Botezătorul Meu, M-am făcut Păstor vouă de la izvor și până la toate cetățile pe unde viețuiesc cei ce cred venirea Mea

cuvânt, hrănindu-și cu el sufletele lor. I-am învățat pe toți să aibă grijă să nu arunce cu pietre în voi nici dacă vă văd lucrând, nici dacă v-ar vedea răniți de încercări sau de duhul diavolului, și le-am spus lor, demult le-am spus*: «nu loviți în lumina care vă luminează pe voi de la Mine, nu loviți în stâlpii care vă aduc de sus lumina, căci scris este pe pământ pe stâlpii cei cu conducerea luminii de noapte: „Nu atingeți stâlpii, nu atingeți firele lor căzute și smulse de furtuni, că e primejdie de moarte”»*, așa le-am spus. Am auzit din gura unui fiu credincios și umilit și a spus el că n-au căzut de lângă Mine și de lângă voi decât cei care au avut gânduri și graiuri împotriva voastră, neascultare și neprimire de povață. Dar Eu le-am spus din timp la toți să nu vă ia pe voi pe limbă nici de bine, nici de rău, și am spus asta pentru ocrotirea lor, am spus ca să nu aibă ei vină grea, iar cine a uitat aceasta, iată, s-au ars, fiilor.

Ioan, Botezătorul Meu, cel care a iubit până la sfârșit, a fost apoi biruit de regele cel slab, de cel robit și mințit de păcatul din el. Ioan însă avea adevărul în el, chiar dacă avea lanțuri puse de regele cel slab. Este o vorbă scrisă a unui rob înțelept, căruia i-a spus regele cel tiran de peste el: *Pot să te eliberez din robie. Vrei tu din mâna mea această libertate?* Și a primit regele răspuns: *Cine are adevărul este liber chiar dacă are lanțuri, iar cel stăpânit de patimi este rob chiar dacă este așezat pe un tron de rege*. O, așa învățătură a dat Ioan Botezătorul cu viața lui întru Hristos înaintea regelui slab. Așa vă învață și pe voi Ioan, o, fiilor, fiilor păstoriți de cer!

— Ca Tine, Doamne, ca Tine îi povățuiesc și eu pe cei ce cred venirea Ta și glasul Tău de peste ei, și le spun lor:

Fiilor, fiilor, când ați venit și ați bătut ca să fiți primiți de Domnul în poporul Său, sau în obștea Lui de pe pământ, o, a trebuit să vă slobozească Domnul de robie și v-a iertat păcatele pe care le-ați făcut împotriva Lui și a vieții voastre. O, dar nu toți ați îmbrățișat apoi sfiala cerută fiilor lui Dumnezeu între frați, și ascultarea cerută de Domnul, ba ați mai șubrezit și întăriturile Domnului și ați făcut durere și rușine. O, aveți nevoie de iertare mereu, mereu. O, are Domnul nevoie de lucrători pe potrivă pentru purtarea lucrării venirii Lui.

Fiilor, fiilor, toți sfinții au milă de cei de sub povara Domnului pentru venirea Sa cuvânt pe pământ, iar crucea aceasta e tot mai grea, tot mai puțin ajutor sub ea. Mare este bogăția învățăturii de azi a Domnului pentru poporul cuvântului Său, iar eu vă rog, o, vă rog, măcar duhul lumii dați-l de la voi, iar lucrarea acestui duh este: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, una de la alta aceste rele păcătoase. O, dacă ați aflat această comoară scumpă biruiți-vă pe voi și dați-I Domnului putere în voi. O, să nu zici: nu pot. Pentru că nu poți, de aceea lasă-L pe Domnul să poată pentru tine, pentru slava Lui în tine, dar depărtează duhul lumii de peste tine și cheamă cerul să te sprijine în lupta ta pentru Hristos.

Fiilor, fiilor, împliniți cuvântul Domnului pentru sfințirea voastră! O, fiilor, luați ca jug dulce ascultarea mea de Domnul, până la sfârșit ascultarea. Ea vă va odihni pe voi.

O, aceasta le-am spus eu, Doamne Păstor, de lângă Tine le-am spus în ziua mea de serbare între sfinții Tăi.

— O, îți mulțumesc, ucenicule mare prin ascultarea ta de Dumnezeu, o, și cât de lipsit ai fost de toate cele de pe pământ pentru oameni! O, de-ar învăța cei ce învață mereu, ca să poată și ei cu lepădarea de sine pentru calea lor cu Dumnezeu, pentru veșnicia lor apoi între sfinți, după ce Eu, Domnul, îi voi trezi și-i voi ridica, așa cum pe Lazăr l-am ridicat.

Acum Mă aplec cu mângâierea și vă învăț pentru nădejde, fiilor. O, învățați nedespărțirea voastră de Mine, căci voia omului ridică zid între Mine și om, dar voi rugați-vă și spuneți: *În Tine, Doamne, mă voi izbăvi de ispită, și cu Dumnezeul meu voi trece zidul, și fie voia Ta, că Tu așa ne-ai învățat pe noi!*

Amin zic vouă, dați cartea aceasta către toți cei care iubesc venirea Mea, fiilor care-Mi scrieți cuvântul. Eu cu voi Mă ajut, Eu cu voi rămân sub greu, Eu cu voi așez pe pământ ce-

le date de Tatăl să le aduc și să le lucrez până la arătarea lor, și apoi pacea, pacea, fiilor, și bucuria cea de după truda cea pentru ea. Amin, amin, amin.

29-08/11-09- 2018